

ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Θεέ μου !
'Επορά νιε
Θεέ! Κυριῶτων
οὐρανῶν, προ-
στάτευσέ τους!.

Εἶχα τὴν
ἀποφασινάμην
κοιμηθῶ, κί-
ὅμως νοιώθω
μὴ ἄ τρομερὴ
ζούρασι. Γιατί
ἀράγε; Τὰ
μάτια μου
κλείνουν μόνα
τους. Κάτι ἄλ-
λόχοτο μου
συμβαίνει ἀπό-
ψε. 'Απ' ἔξω
ἀκούσα πτερο-
ζοτήματα... 'Η
ὄχι, ἐσιθάμου
ράνηεν...

Θεέ μου !
πόσο νυστάζω
ἀπόψε !...

'Ημερῶνιον τοῦ
δοκτορος Σουαρθ

1 'Οκτωβρίου, 4
μ. μ.— Μόλις βγήκαμε
ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ
πάμε νὰ ἐρευνησομε
τὸ καταφύγιο τοῦ κό-
μητος Δράκουλα, ἔνας

ἀπὸ τοὺς νοσοκόμους τῆς κλινικῆς ἔφτασε τρέχοντας καὶ με εἰδο-
ποίησε πὺς ὁ Ρένφιλδ ἦταν ἀνήσυχος καὶ ζητοῦσε νὰ με ἰδῇ. 'Ε-
πειδὴ ὅμως δὲ μπορούσα νὰ ἐγκαταλείψω τοὺς φίλους μου, οὕτε
τὴν ἐκστρατεία μας ν' ἀναβάλουμε, εἶπα στὸ νοσοκόμο νὰ εἰδοποι-
ήσῃ τὸν Ρένφιλδ πὺς θὰ τὸν ἐπισκεπτοῦμαι τὸ πρωῒ. 'Ο νοσοκό-
μος ὅμως ἐπέμενε.

— 'Αν δὲν ἔλθετε, κύριε, μοῦ εἶπε, θὰ τὸν πιάσῃ καμιά ἔξαρσι.
Φαίνεται ἀνήσυχος καὶ ἀνυπόμονος ὅσο ποτὲ καὶ ζητεῖται νὰ σὰς μί-
λῃ κατεπειγόντως.

Μοῦ φάνηκε περίεργη αὐτὴ ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ πρόσκλησις τοῦ
Ρένφιλδ κ' ἀποφάσισα νὰ τρέξω μὰ στιγμὴ στὴν κλινικὴν καὶ νὰ
τὸν δῶ. Παρεκάλεσα τοὺς φίλους μου νὰ με περιμένουν λίγα λε-
πτά κ' ἐτοιμαζόμενον νὰ φύγω, ὅταν ὁ Βάν 'Ελαγγ μοῦ εἶπε :

— Φίλε μου, θὰ ρθῶ μαζί σου. 'Εχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἰδῶ
αὐτὸν τὸν Ρένφιλδ. Ποιὸς ἔξωρε τί μὰς ἐπιφυλάσσει ἡ τύχη...

— Τότε ζήτησ' τὴν ἀδείαν νὰ ρθῶ καὶ γὼ μαζί σου, εἶπε ὁ 'Αρ-
θοῦρος Γόλδαμινγ.

— Κί' ἐμεῖς, εἶπαμε μὲ μὰ φωνὴ ὁ Κούνισυ Μόρρις καὶ ὁ 'Αρκερ.

— Δὲν ἔχω καμμιὰ ἀντίρρηση, τοὺς εἶπα, μπορείτε νὰ ρθῆτε. Κα-
λύτερα νὰ εἰμαστε ὅλοι ἐνωμένοι.

— Ὅταν φτάσαμε στὴν κλινικὴν καὶ μῆκαμα στὸ δωμάτιο τοῦ Ρέν-
φιλδ, τὸν βοήκαμε σὲ μεγάλῃ ἔξαρσιν. Μόλις με εἶδε ἄρχισε νὰ με
παρακαλῇ νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν κλινικὴν τὴν ἰδίαν νύκτα.
Μὲ ἰκέτους, ἦταν ὅσοις νο' ἄρχισεν νὰ κλαίῃ. Μιλοῦσας ἐντελῶς
λογικὰ κ' ἔφερον πρὸς ὑποστήριξιν τῆς παρακλήσεώς του λογικὰ
τά ἐπιχειρήματα. 'Εξάρνα κ' ἔκτῃς τοὺς τέσσαρας φίλους μου
καὶ μοῦ εἶπε ἀλλάζοντας τόνον φωνῆς :

— Δόκτορ Σουαρθ, γιατί δὲν με συστήσετε, στοὺς κυρίους ;

Γιατί δὲν τὸν σὺστηρα στοὺς κυρίους ; Συνιστῶν ποτὲ τοὺς
ἐπισκέπτας σ' ἕναν τρελλόν, μέσα σὲ μὰ κλινικὴν ; 'Η παρατήρησις
τοῦ αὐτοῦ μοῦ φάνηκε παρὰλογη. 'Εν τούτοις τὸ σῦστημα τοῦ
τέσσαρας φίλους μου, ὀνομαστὶ τὸν καθένα. 'Ο Ρένφιλδ τοῖς ἐσφι-
ξε τὸ χερί καὶ ἀπευθυνόμενος πρῶτον στὸν 'Αρθοῦρ τοῖς εἶπε πὺς
εἶχε γνωρίσει ἄλλοτε τὸν πατέρα του καὶ εἶχαν συνδεθῇ διὰ φιλίας
τοῦ καθηγητοῦ Βάν 'Ελαγγ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον γιὰ τὴν ἐπιστημο-
νικὴν τὸν σοφίαν. Μὲ τὴν ἰδίαν διαγύγαιαν πνεύματος μίλησε καὶ στὸν
Μόρρις καὶ στὸν 'Αρκερ.

Τὸν κατέλαβε ἐκπληκτικὸς γιὰ τὴν ἀπρόσπτη αὐτὴ νηφαλιότητά
του. 'Ητον τρελλὸς αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ; 'Εξάρνα ὅμως ἐνανθῆναι
στὸ ζήτημα τῆς ἀναγωγῆς του ἀπὸ τὴν κλινικὴν κ' ἄρχισε νὰ
με παρακαλῇ θερμὰ. Παρακάλεσε ἀκόμη καὶ τοὺς φίλους μου νὰ
μεσιτεύουν νὰ τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ.

— Πρέπει νὰ μ' ἀφήσετε ἐλεύθερον αὐτὴ τὴν στιγμὴ, μοῦ εἶπε, το-
νίζοντας τὰ λόγια του. Πρέπει νὰ φύγω ἀπόψε, μ' ἔννοεστε ; Πρέ-
πει νὰ φύγω ἀπὸ δὴ μέσα, πρέπει !...

Οἱ φίλοι μου σιωποῦσαν. 'Εγὼ ἐδίσταζα. Πὺς νὰ τὸν ἀφήνα
ἐλεύθερον, χωρὶς νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔγινε τελείως καλὴ. Μήπως
δὲν συμβαίνει με τοὺς τρελλοὺς νὰ ἀποκοτῶν τὸ λογικὸν τὸν ἔξαρνα,
νὰ φαίνονται θεραπευμένοι κ' ἔπειτα νὰ ξαναγραφίζουν στὴν ἀρρώ-
στειαν τους ;...

— Ὁ Ρένφιλδ ἀντέληψεν τοὺς διαταγὰς μου καὶ συνέχισε μὲ ἔξαρ-
σιν :
— Δόκτορ Σουαρθ, σὰς ἐξορκίζω, ἀφήστε με νὰ φύγω. Δὲν σὰς
τὸ ζήτησ' αὐτὸ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου. Ἄλλοι λόγοι μ' ἀναγκάζουν νὰ
σὰς παρακαλῶ τὸσον ὥρα. Λόγοι σοβαροί, τοὺς ὁποίους δὲν μπορῶ
νὰ σὰς φανερώσω, δυστυχῶς. 'Αν δὲν μ' ἀφήσετε νὰ φύγω ἀπὸψε
ἀπὸ τὴν κλινικὴν θὰ κἀμετε μεγάλον κακὸ σὲ τρίτους, τοὺς ὁποίους
ἐπιθυμῶ νὰ σώσω, βγαίνοντας ἀπὸ δὴ μέσα. Δυστυχῶς, σὰς ἐπα-
λαιμβάνω, δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ περισσότερα.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα ὁ Βάν 'Ελαγγ εἶχε καρφωμένον τὸ
βαθὺ τὸν βλέμμα ἐπάνω στὸν Ρένφιλδ. 'Εξάρνα τὸν ἀπετεινε τὸν
λόγον :

— 'Ακούστε, κ. Ρένφιλδ. Θὰ ἐγγυηθῶ ἐγὼ γιὰ σὰς καὶ ὁ δόκτορ
Σουαρθ θὰ σὰς ἀφήσῃ νὰ φύγετε. Πέστε μας ὅμως προηγουμένους
ποὺς λόγους σὰς ἀναγκάζει νὰ ζητᾶτε νὰ φύγετε ἀπὸψε ἀπὸ τὴν
κλινικὴν ; Τί σὰς συμβαίνει ;

— Ὁ Ρένφιλδ κούνησε λυπημένον τὸ κεφάλι του. Δὲν μπορούσε ν'
ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸν του.

— Ὁ Βάν 'Ελαγγ ἐπανελάβε :

— 'Ελάτε, φίλε μου, ἐξηγηθήτε. Πέστε μας τί σὰς συμβαίνει.

Τί μυστικὸν εἶνε αὐτὸ ποὺ τὸ κρύβετε ὅσο ἐπιμελῶς ;

— Ὁ Ρένφιλδ τὸν διέκοψε καὶ τοῦ ἀπεκρίθη :

— Καθηγητὰ Βάν 'Ελαγγ, σὰς εἶπα πὺς τὸ μυστικὸν μου εἶνε
σοβαρὸν, ἀλλὰ δὲν λέγεται. Δὲν μπορῶ νὰ μιλῶσω. Καταλαβαίνετε ;
'Αποῦ ὁ κ. Σουαρθ δὲν θέλει νὰ με ἀφήσῃ νὰ φύγω θὰ μείνω ἐδῶ.
'Η εὐθύνη ὅμως δι' ὅτι συμβῇ θὰ εἶνε δική μου.

Ἐνόμισα πὺς δὲν ἔπρεπε νὰ χρονοταβῶμε περισσότερον κ' ἐτοι-
μίστηκα νὰ φύγω. Ὅταν ὁ Ρένφιλδ τὸ ἀντέληψεν αὐτὸ ὥρ-
μησε πρὸς τὸ μὲρ μου. Στὴν ἀρχὴ ἐνόμισα πὺς κατελήψην
παλιν ὑπὸ μανίαν ἀνθρωποκοτονίας. Δὲν εἶχα ὅμως δίκην. Ὁ Ρέν-
φιλδ ἔπεσε μπροστὰ μου στὰ γόνατα κ' ἄρχισε πλέον νὰ με ἰκετεύει
ἀπλῶνοντας τὰ χεῖρά του, χύνοντας θερμὰ δάκρυα, θρηγῶν καὶ
οὐδωρόμενος.

— Δόκτορ Σουαρθ, ἐφώνησε, σὰς παρακαλῶ, σὰς ἰκετεύω, ἔλεος,
μὴ μ' ἀφήσετε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, δώστε μου τὴν ἀδειαν νὰ φύγω.
Κλείστε με ὅπου διηοτε ἄλλοι, δέστε με, βάλτε φράκτας νὰ με φυ-
λᾶνε ἐνοπλοί, φορέστε μου τὸ ζουρλομανδύα, βάλτε μου ἀλυσίδες,
ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μ' ἀφήσετε ἐδῶ μέσα !... 'Αν ἔξαπτε
σε ποιον κἀντε κακὸ ἀφηνιόντας με ἐδῶ ἐδῶ, θὰ μετανοοῦσατε.
Συμφορὰ μου ! δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ, νὰ σὰς πῶ περισσότερα. 'Α-
φήστε με νὰ φύγω, δόκτορ Σουαρθ, σὰς ἐξορκίζω σ' ὅτι ἔχετε ἀγα-
πῆτο στὸ κόρημόν αὐτόν, γιὰ ὄνομα τοῦ Παντοδυνάμου, στείλει με
μαζυγὰ ἀπὸ δὴ μέσα, ὥστε τὴν ψυχὴν μου ἀπὸ τὸ ἐγγλῆμα ! Δὲν με
ἀκούω, ἀνθρώπε ; Δὲν νοιώθει ; Δὲν βλέπει πὺς εἶμαι φρόνιμος
καὶ λογικός ; Δὲν ἔχει τὸ φρόβον τοῦ Θεοῦ στὴ ψυχὴν σου γιὰ ὅτι
κάνεις ; 'Αφήσέ με νὰ φύγω, σοῦ λέγω. Νὰ φύγω ! Νὰ φύγω !...

Εἶχα ἄρχει νὰ ἐκνευρίζομαι. Τὸν πῆρα ἀπὸ τὸ χερί καὶ τοῦ
εἶπα αὐστηρά :

— Ἐμπρός, γιγνῆτε φρόνιμοι. Πηγαίνετε ἀπὸ κρεββάτι σας καὶ
φροντίστε νὰ κοιμηθῆτε ἡσυχῶς...

— Ὁ Ρένφιλδ σηκώθηκε ὀρθῶς, μ' ἐκνέταξε κατὰματα ἀρετή
ὥρα καὶ κατόπιν πῆγε καὶ κἀθηκε στὸ κρεββάτι του. Εἶχε ἀπρηθῇ-
σει πλέον.

Καθὼς ἐβγήκαμε τοῦ δωματίου του γιὰ νὰ φύγομε, μοῦ ἐφώ-
ναξε γιὰ τελευταία φορὰ :

— Δόκτορ Σουαρθ, δάχετε τὴ καλοσύνην τοῦλάχιστον, νὰ θυμη-
θῆτε ἀργότερα, πὺς ἔκαμα ὅτι μπορούσα γιὰ νὰ σὰς σώσω !...

'Ημερῶνιον τοῦ 'Ιωνάθαν 'Αρκερ

1 'Οκτωβρίου, 5 μ. μ.— Ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νὰ
πάμε στὸ καταφύγιον τοῦ κόμητος εἶχα μὰ ἀνησυχίαν. Σκεπτόμουν
πὺς δὲν θὰ ἔπρεπε ἰσως νὰ ἀναμειχθῇ στὸν ὄγκον αὐτὸν ἡ Μίνα.
Τὰ γεγονότα ὅμως ποὺ συνέβησαν κατόπιν με τὸν Ρένφιλδ στὴν
κλινικὴν, μ' ἔκαμαν νὰ ληρομνήσω τῆς ἀνησυχίας μου αὐτῆς. Ὅταν
ἀφίσαμε τὸν Ρένφιλδ, στὸ δρόμον ποὺ πηγαίναμε, ὁ Κούνισυ Μόρρις
εἶπε στὸ Σουαρθ :

— Δὲν ἔξω, δόκτορ, ἂν ἔκαμεις καλὰ ἢ ὄχι ποὺ δὲν ἀφήσεις τὸν
Ρένφιλδ νὰ φύγῃ. Φαίνεται πὺς εἶχε καλὸν ὄγκον λόγῳ γιὰ νὰ
τὸ ζήτησ' αὐτὸ. Δὲν φανότανε καθόλου τρελλός.

— Τότε ἔπρεπε νὰ μὰς πῇ τί τὸ συνέβαινε, εἶπεν ὁ Σουαρθ.

— Φυσικά, ἔχεις δίκην. Ἀν ὅμως δὲ μπορούσε νὰ πῇ τὸ μυστι-
κὸν του ; Σεῖς δὲν εἶδατε κατὶ ποὺν εἶδα ἐγὼ.

— Τί εἶδες ; ρώτησε ὁ Βάν 'Ελαγγ.

— Καθὼς μιλοῦσε ἐφίχην λοξὰς, τρομαγμένος ματιές πρὸς τὸ
παράθυρον, σάν νὰ φοβόταν πὺς τὸν ἀκούει καὶ τὸν παραφυλάει
κάποιος.

— Ὅχι ἦταν τυχαίον, εἶπε ὁ Σουαρθ.

— Πάντως, εἶπε καὶ ὁ Βάν 'Ελαγγ, δὲν μπορούσαμε νὰ τὸν

ἐμπιστευθούμε. Ἰσως νὰ ἤθελε νὰ ἀναμιχθῇ σὲ καμμὶ ὑπόθεσι τοῦ κόμητος, τὸν ὁποῖο ἀποκαλοῦσε πρὸ καιροῦ «αὐθέντη» του. Ὁ κόμης εἶναι τόσο ἀρχαῖος ὥστε δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ χορηγοποιήσῃ γιὰ τὰς ὑποθέσεις του καὶ τὰ σχέδια τοῦ κ' ἑνὰ τρελλὸν ἀκόμη...

Εἴχαμε φτάσει μὲρὸς στὸν τοῖχο τοῦ κήπου τοῦ παλαιοῦ μεσαιωνικοῦ κτιρίου, τὸ ὁποῖο εἶχε διαλέξει ὁ κόμης ὡς ἑνὰ τὼν καταφυγίων του καὶ σταθίκαμε. Ἐπρεπε νὰ πηδήσουμε στὸν κήπο μὲ κάθε τρόπο, γιὰτὶ ἡ πόρτα ἦταν γερά ἀμπαρωμένη ἀπὸ μέσα. Εὐτυχῶς ὁ δρόμος ἦταν ἐρημικὸς καὶ τὸ σκοτάδι βαθρὸν καὶ βοηθώντας ὁ ἑνας τὸν ἄλλον ἀνέβηκαμε στὸν τοῖχο καὶ πηδήσαμε στὸν κήπο. Βαδίσαμε προσεκτικὰ πρὸς τὸ σιωπηρὸ, σκοτεινὸ κτίριο, ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς πυκνοὺς θάμνους τοῦ ἐπὶ εἰς ἐγκαταλειμμένου κήπου. Ὅταν φτάσαμε μὲρὸς στὴν πόρτα τοῦ κτιρίου ὁ Βάν Ἐλαγγ μᾶς ἔγνεψε νὰ σταθούμε.

— Κύριοι, εἶπε, ὁ ἐχθρὸς μᾶς δὲν προσβάλλεται ὅπως οἱ ἄλλοι ὄνθρωποι. Αὐτὸ σὰς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε. Μπορεῖ νὰ μᾶς ἐξοντώσῃ εὐκολοτάτα καὶ τοὺς πέντε. Ὁ κίνδυνος στὸν ὁποῖον πηγαίνουμε εἶναι τρομερὸς. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ λάβουμε τὰ μέτρα μας.

Συγγρόνως βέγαλε καὶ μᾶς ἔδωσε ἀπὸ ἑνὰ σταυρὸ ἀσημένιου, νὰ τὸν χρημάσουμε στὸ στήθος μας, ἔλαψε γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μας μερικὰ βότανα καὶ μᾶς ἐφοδίασε ἀκόμη μὲ μικρὰ κομμάτια ἁγίου ἄρτου.

— Κρεμάστε στὸ στήθος σας τὰ κλεφτοφάναρα πὺν κρατᾶτε μαζὺ σας, μᾶς εἶπε, γιὰ νάχετε τὰ χέρια σας ἐλεύθερα.

Τὸν ὑπακούσαμε ἀμέσως.

— Κρατᾶτε ἐπάνω σας περιστροφή ;

— Καὶ περιστροφή καὶ μαχαίρια, εἶπε ὁ Κουνῖνος Μόρρις.

— Πολὺ καλὰ. Τὰ ὅπλα αὐτὰ δὲν πολυφοβίζουν, βέβαια, τὸν κόμητα, ἐντούτοις ἂς τὰ ἔχουμε ἔτοιμα γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο...

Κατὼν ἐστράφη πρὸς τὸν Σουάρδ καὶ τοῦ εἶπε :

— Βγάλε, φίλε μου, τὰ κλειδιά καὶ δοκιμάσε τὰ στήν πόρτα. Θὰ ἦταν προτιμώτερο νὰ τὴν ἀνοίξουμε μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, παρὰ νὰ πιάσουμε κανένα παρὰθυρο καὶ νὰ κάνουμε θόρυβο.

Ὁ Σουάρδ βέγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἑνὰ μάστο κλειδιά κ' ἄρχισε νὰ τὰ δοκιμάζῃ στὴν πόρτα τοῦ βοῦθ, σιωπηλοῦ κτιρίου. Ἐνὰ ἀπὸ τὰ κλειδιά αὐτὰ ἔκαμε ἐπὶ τέλους τὴ δουλειά του. Ἡ πόρτα ἀνοίξε, ἔλκοντας ἀπ' τὴν πολυκαυρία καὶ τὴ σαπίλα καὶ πρῶτος ὁ Βάν Ἐλαγγ ἔμπηκε στὴ σκοτεινὴ εἰσοδο ψιθυρίζοντας :

— In manus tuas Domine ! (Εἰς χεῖρας σου, Κύριε !...) Καὶ συγχρόνως ἔκλειμε τὸν σταυρὸ του.

Τὸν ἀκολουθήσαμε σταυροκοπηθέντες ἐπίσης κ' ἐκλείσαμε τὴν πόρτα πίσω μας. Ὁ καθηγητὴς πρὶν προχωρήσουμε ἐξέτασε τὴν πόρτα καὶ τὴν κλειδωνιά της ἀν ἀνοίγῃ ἀπὸ μέσα μ' εὐκολία, ὥστε νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ἀνοίξουμε ἀμέσως ἐν περιπτώσει ταχείας καὶ ἀπεσπασμένης φυγῆς. Κατὼν ἀνάψαμε τὰ φανάρια μας καὶ προχωρήσαμε. Βαδίσαμε προσεκτικὰ, ἰσάμεθα σὲ κάθε ὑποπτο θόρυβο πὺν ἀκούγαμε. Τὸ κτίριο ἐφαίνετο ἐντελῶς ἐρημικόν. Ἡ σκὴν ἐσκέπαζε τὰ πάντα ἐκεῖ μέσα. Σκὴν ἀφθονή, σκὴν ἐτῶν ὀλοκήλων, πὺν ἦταν στρωμένη πρὸς τὸ πάτωμα ὁμοία μὲ παχὺ χαλί. Ἀπὸ τοὺς τοίχους κρεμόντουσαν τεράστια δίχτυα πλεγμένα ἀπὸ τὶς ἀράχνες καὶ ὁμοιάζοντα μὲ μαύρα κουρέλια... Ἐπάνω στὸ τραπέζι τῆς κυρίας αἰθούσης εἶδαμε ἀφημένα τὰ κλειδιά τοῦ κτιρίου. Ἦσαν κ' αὐτὰ σκουριασμένα ἀπὸ τὴν πολυτελὴ ἀγοραστία. Ἐδειχναν ὅμως ὅτι τελευταίους μετατοπίστηκαν ἀπὸ τὴ θεσι τοὺς πολλὰς φορές, ἀπὸ τὰ ἴχνη πὺν ὑπῆρχαν ἐπάνω στὸ σκουπισμένο τραπέζι. Τὰ εἶχαν χρησιμοποιοῦν οἱ ἐργάται ὅταν μετέφεραν τὰ κιβώτια τοῦ κόμητος ἢ ὁ ἴδιος ὁ κόμης ; Αὐτὸ δὲν μποροῦσαμε νὰ τὸ ξέρουμε.

— Τὸ παρεκκλήσιον συγκοινωνεῖ μὲ τὸ κτίριο αὐτό; μὲ ρώτησεν ὁ Βάν Ἐλαγγ, ξέροντας ὅτι ἐπισκέφθην τὸ οἶκμα προτοῦ φύγου γιὰ τὸν πόργο τοῦ Ἀράκουλα.

— Naί, τοῦ ἀπάντησα καὶ θὰ σὰς ὁδηγήσω.

Ἐστράβηξα ἐμπρὸς ἀκολουθούμενος καὶ ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Περάσαμε ἐρημικὰ, σκουπισμένους αἰθούσας, διαδρόμους καὶ στοῖες καὶ φτάσαμε μὲρὸς σὲ μὴ χαμηλὴ, κλειστὴ πόρτα.

— Εἰδὼ εἶναι ; ρώτησεν ὁ καθηγητὴς.

— Naί, ἀποκρίθηκα.

Ὁ Σουάρδ πὺν εἶχε πάρει τὰ κλειδιά τοῦ οἰκήματος μαζὺ του βόηκε τὸ κλειδί τῆς πόρτας κ' ἀνοίξε. Μιά φρικτὴ δυσωδία μᾶς χτύπησε τότε, μιά δυσωδία ἀπαίσια, πνιγηρά καὶ δηλητηριώδης. Ὁσμη παλαιότητος καὶ ὑγρασίας, ὁσμη σαπίλας καὶ τάφου, ὁσμη αἱμάτων, ὁσμη κολάσεως...

Ἐκάμαμε μερικὰ βήματα ὀπίσω ν' ἀναπνεύσουμε καὶ κατόπιν ἐμπήκαμε στὸ παρεκκλήσιον.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ

ΑΡΧΙΖΕΙ

«(ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ)»

Τοῦ Ἄγγλου συγγραφέως τοῦ **Καπετάν Βρυκόλακα**

Μπράμ Στόουκερ

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ δεσποινίδες ; γνωρίζουσαι τὴν Γαλλικὴν. Πληροφορίαι στὰ γραφεῖά μας καθημερινῶς 6—8 μ. μ.

ΟΙ ἈΝΘΡΩΠΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Χ Η ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ

[Αἱ εἰκόνες ἀπὸ τὸ σύγγραμμα τοῦ Ντέκερ]

Ὁ Ἀέτός

Ἐκεῖνοι πὺν καθὼς ὁ αέτος ἔχουν τὴν μύτη γυριστὴ πρὸς τὰ κάτω, μάτια λαμπρὰ καὶ κάπως ἀκίνητα θεωροῦνται ὡς ἀνωτέρου χαρακτήρος, μὲ ἥθικὴν ὑπεροχὴν καὶ μεγαλείον ψυχῆς.

Οἱ Πέρσες, γράφει ὁ Ξενοφῶν, δὲν ἀνηγόρευαν βασι-

λεῖς τοὺς παρὰ ἐκείνους πὺν εἶχαν τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτά.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, εἶνε ἐπὶ πλέον προικισμένοι μὲ ἑξαιρετικὸ θάρρος καὶ μεγαλοψυχία.

Εἶνε ἐπίσης ζωηρὰς ἀντιλήψεως, ἀποφασιστικοὶ καὶ ταχεῖς στὴν δράσιν τοὺς.

Ἡ Ἀρκούδα

Οἱ ἔχοντες χαρακτηριστικὰ προσεγγίζοντα τὰ τῆς ἀρκούδας δὲν ἐπιδέχονται κανένα πολιτικὸν καὶ ἀποστρέφονται τὸν κόμπο ὄχι ἀπὸ πνεύμα ἀυσθηρότητος, ἀλλ' ἀπὸ ἑλλειψιν κοινωνικότητος. Τὸ χαμόγελο τοὺς εἶνε σχεδὸν ἀγνωστο κ' οἱ εὐγενικοὶ τρόποι ἔξενoi.

Ἐν τούτοις αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν στεροῦνται καὶ ἀρετῶν : εἶνε μεταξὺ αὐτῶν μάλιστα μερικοί, οἱ ὁποῖοι εἶνε πολυμαθέστατοι, μὴ ἰδιοσυγκρασίαν τοὺς τοὺς ἀπομακρύνει ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία. Μπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἐξημερώσει, ἀλλὰ πρέπει νὰ φυλάγεται ἀπὸ τὰ νύχια τοὺς

Ὁ Χοῖρος

Οἱ ἄνθρωποι πὺν τὸ μέτωπο τοὺς εἶνε στενὸν, τὰ μάτια τοὺς μικρὰ καὶ κομμένα μέσα στὶς κόγχες, ἡ μύτη τοὺς πεπιεσμένη καὶ θυμίζουσι τὸν προσφύλ τοῦ χοίρου, εἶνε στερημένοι κάθε αἰσθηματικῆς ὁρᾶς, κ' ἔχουν κλίση πρὸς τὴ λαίμαργια καὶ τὰς ὀλιχὰς ὁρέξεις.

Γενικῶς εἶνε πολυφαγάδες, μὰ κάπως ἐκλεκτικοὶ στὸ εἶδος τῆς τροφῆς.

Παρ' ὅλη τὴν ἀνατροφή πὺν εὐτυχε νὰ ἔχουν σπανίως ἐπιμελοῦνται τὸν ἑαυτοὺς καὶ τοὺς τρόπους τῶν.

Τὰ ρούχα τοὺς εἶνε ἀκάθαρτα καὶ σὲ διαρκὴ ἀταξία καὶ ποτε δὲν τηροῦν κανένα κανὼν τῆς ἡγιεινῆς. Στὴν κουβέντα εἶνε βάνανσαι καὶ τοὺς εὐχαριστοῦν αἱ βωμολοχίαι.

Ἡ Νυφίτσα

Ἐκεῖνοι κ' ἐξεῖνες πὺν ἔχουν ὁμοιότητα μὲ τὴ νυφίτσα (ἱκτίδα), δηλαδὴ πολλὰ μικρὰ μάτια καὶ προσφύλ μυτερό, εἶνε πονηροὶ καὶ περιέργοι. Ἐπίσης δὲν ἔχουν φιλήσυχον χαρακτῆρα, εἶνε ταπεινοὶ καὶ διαρκῶς εὐόριστοι ἐν κινήσει.

Ἡ Κεταίκα

Οἱ ἄνθρωποι πὺν μοιάζουν κάπως στὸ πρόσωπο μὲ τὶς κεταίκες εἶνε σφρόφρονες καὶ γλυκεῖς. Στεροῦνται κάπως πρωτοβουλίας, μὰ ἔχουν θέλησιν, φρόνησιν καὶ τάξιν. Ἐπίσης περιποιούνται πολὺ τὴν ἑξωτερικὴν τοὺς περιβολή, εἶνε καλοὶ σύζυγοι καὶ μεριμνοῦν γιὰ τὴν οἰκογενεῖά τοὺς.

Ἡ Κουκουβάγια

Οἱ ἄνθρωποι πὺν τὰ χαρακτηριστικὰ τοὺς μοιάζουν μετῆςκουκουβάγιας στεροῦνται ζωηρὰς φαντασίας. Εἶνε ἀτολμοὶ καὶ κάπως ἀπειθήρχητοι.

Εἶνε ἀκόμα τακτικοὶ καὶ μετρίοφρονες.

